

— Siroti. —

Oko se meni zasolzi,
ko gledam te, sirota ti;
blag si, telesno pa slaboten,
otožen tu stojiš, samotni . . .

Ah, ti očeta nimaš več,
sovražji ti ga vzel je meč,
smrt njega tudi mater milo
ti spravila je pod gomilo! . . .

Pri tujih bivaš zdaj ljudeh,
služeč jim s solzami v očeh,
za grizljaj kruha, stanovanje
z obrazom potnim delaš zanje.

Besedo tolažilno čuj:
Nikar, nikar mi ne žaluj;
glej, kratek je potek življenja,
minila ura bo trpljenja!

Ko te obišče blede smrt,
tedaj ti v raj bo pot odprt,
tam posuše se solze tvoje,
vesel objameš starše svoje! . . .

Janko Leban.

Karel Wider,

učitelj v Ljubljani,
spisatelj „Mojega
prvega berila“, umrl
kot praporščak v
Podgorici v Črnigori.

Slava njegovemu
spominu!

